

น.

นวนิยาย
(วัยसरุ่นโบราณ)

ห้องเรียน-ห้องรัก

ห้องเรียน-ห้องรัก

ห้องเรียน-ห้องรัก

ตอน 2

ชิงกุมิ ชัยติบร

รักครั้งแรก
ที่ใสซื่อบริสุทธิ์
งดงามและสร้างสรรค์
ไม่ต้องห่วงแม่วันมามากส์

คำนำ

**“ความรัก” คือหัวใจในทุกศาสนา
รักช่วยแก้ปัญหาได้ทุกอย่าง
ทุกศาสดาล้วนยึดรักเป็นแนวทาง
เพื่อสรรค์สร้างสันติธรรมนำชีวิต**

ปัญหาจึงอยู่ที่ว่าเราจะรู้และเข้าใจในปรัชญาแห่ง ‘ความรัก
อันบริสุทธิ์’ ของแต่ละศาสนาได้หรือไม่เพียงใดต่างหาก

**‘ความรัก’ จึงเป็นเหมือนดาบสองคม ที่ให้ทั้งคุณ
อนันต์และมหันตโทษ ขึ้นอยู่กับการใช้ว่า ‘ถูก หรือ ผิด’**

ใช้ด้วยใจอันสะอาดบริสุทธิ์ หรือ หมักหมมด้วยกิเลส
เคลือบแฝง

เรื่อง ‘ห้องเรียน-ห้วงรัก’ นี้ ผู้เขียนมุ่งชี้ให้เห็นถึงสังขาร
แห่งรักในบางแง่ จากคำพูดที่ว่า “ที่ใดมีรัก ที่นั่นมีทุกข์” นั้น มัน
มิใช่สังขาร หากได้อ่านนวนิยายเรื่องนี้แล้วโลกทัศน์ของท่าน
จะต้อง ‘เปลี่ยนไป’ เชื้ออะปาววาว.....?

ถ้าไม่เชื่อก็ลองอ่านดูดี.....

ชิงภุมิ ชัยศิษฐ์

๑๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๔

สารบัญ

คำนำ	หน้า
1. แรกรัก	4
2. เชื่อดอกไม้ให้ลิ่งดู	19
3. สัมผัสรัก - Spark Love.....	23
4. น้ำหมึกเป็นพิษ	35
5. กำลังใจ	43
6. อาหารกระป๋อง	47
7. จून(คลื่น)ใจ.....	57
8. เพื่อนใหม่	69
9. ถูกเจาะยางรัก	74
10. เข้ากรุง	4
11. พบสาว	17
12. บาปบริสุทธิ์	24
13. วันรัก – วันลา.....	41

ภาค 2

*****

เข้ากรุง

ทำตัวถูกต้อง เป็นมงคลแก่ชีวิต

ทำตัวผิดผิด ชีวิตอัปมงคล

หลังจากที่ตระเวนสมัครทั้งกววิชาและสมัครสอบเข้า
โรงเรียนมีชื่อหลายแห่งจนกว่าน้ำไหลไปแล้วทุกแห่ง ก็มาได้ที่
เรียนโดย(ไม่ต้องสอบแข่งขัน ถ้าสอบก็คงปีวอีกมั้ง)เป็นโรงเรียน
สันติราษฎร์บำรุง จากพระโขนง ถนนสุขุมวิท(ซอยศิริพจน์
81) ก็นั่งรถเมล์สาย 2 รวดเดียว ลงที่ราชเทวีแล้วเดินต่ออีกหน่อย
(ประหยัดทรัพย์นะ) ขากลับก็ต้องเดินอีกหน่อยเพื่อมาขึ้นรถเมล์
ยังราชเทวีที่เดิม

16 สิงหาคม 2511 บ่ายวันนี้ บุปผะพันธ์จะอาละวาดมั้ง หลัง
เลิกเรียนเราก็เดินมาขึ้นรถเมล์กลับบ้านพัก เหตุเพราะรณมี
ผู้โดยสารแน่นมาก จึงจำเป็นต้องเกาะราวบันไดชั้นล่างสุดโยก
แกว่งไกวไปตามจังหวะรถวิ่ง

กระทั่งมาถึงตอนจะจอดป้ายก่อนจะถึงแยกประตูน้ำ พลัน
สายตาก็เลื้อยไปเห็นนักเรียนหญิง ม.ปลายกระโปรงดำคนหนึ่ง

ยื่นรอรอดเมล์อยู่ รู้สึกคุ้น ๆ และเธอกงมองเห็นเรายู่ก่อนแล้ว
จึงยิ้มให้กันด้วยความดีใจ

จงจิตย์ !

เมื่อรถจอด เราก็เลยเปลือยปล่อยมือจากราวบันไดเดินตรงไป
หาเธออย่างดีใจ ไม่รู้เหมือนกันว่าไอ้ความขลาดอายที่มีมาแต่เดิม
มันหายไปไหนหมด ความรู้สึกต่ำต้อยและ
กระจอกก็หายไปด้วย เหลือแต่ความ
หาญกล้าและความเท่าเทียมในฐานะเป็น
'เด็กเทพ' เหมือนกัลลลลลล.....

บทมันจะกล้ามันก็กล้าขึ้นมาเอาคือ ๆ สถานที่และโอกาส
มันก็เป็นใจด้วยแหละ

คนบ้านเดียวกันมาเจอกันในแดนไกลก็ย่อมต้องดีใจเป็น
ธรรมดา แต่....คนที่เคยมองตากันแล้วได้มาเจอะกันมันก็ย่อม
ต้อง 'ยิ่งกว่าธรรมดา' แน่แน่นอน อะฮ้า.....

เมื่อต่างคนต่างดีใจ มีอะไรต่อมีอะไรก็พร่างพรูมาเล่าสู่กัน
ฟัง โลกช่างสดใส ใจพองพริก

งานเลี้ยงย่อมมีวันเลิกรา การเจรจาก็ย่อมมีเวลายุติ ก่อนจะ
ลาคราจะจากกันเข็นนั้น เราไม่ปล่อยให้โอกาสดี ๆ หลุดลอยไกล
ไปจากมือเหมือนเก่าอีก

ได้พบ ดวงแก้ว แล้วปล่อยหลุด
มันทำเอาเศร้าสุดมหาศาล

ณ วันนี้มิให้พลาดเหมือนวันวาน
จะทอสานสายใยให้ยืนยาว

‘ความผิดพลาดเป็นบทเรียนที่ดี แต่ไม่ควรมีหลายบท’

ท่านผู้อ่านว่าจริงแหมะ?

เราจึงรีบความมือลงไปในกระเป๋าเพื่อเอาสมุดเรียนมาเขียน
รักทันที โดยยื่นส่งให้เธอ

“ช่วยจดที่อยู่ให้ด้วยครับ”

เธอยิ้มอาย ๆ แต่ก็รับไปเขียนด้วยความเต็มใจ

“..... ซอยกลาง(49) ถนนสุขุมวิท บางกะปิ กทม.11 ”

(รหัสเขตไปรษณีย์สมัยก่อนนะคะร้าย... โปรดแซ่บ)

เราจากมาด้วยความอาลัยอาวรณ์ แต่หัวใจก็พองโตคับอก
พอจะเห็นความหวังรำไร จึงใจลอยไปตลอดทางเลยนะเด้อ ก่อน
นอนคืนนั้นก็เขียนจดหมายทักทายต่อเลยทันที(วัยรุ่นใจร้อน)

‘ดีเหลือก็ต้องดีตอนร้อน จะร้ายจะพื่อนก็ต้องอึดอนคนตรี

บรรเลง’

เพียงแค่สองสามฉบับผ่านไปเราก็เอ่ยปาก ‘ฝากใจ’ ไปเลย
ทีเดียว ก็มองตามาตั้งสามปีแล้ว เจื่อง่าอะไรกันนัก รักจริงชะอย่าง
การตอบโต้กันทางจดหมายเป็นไปคุจไฟแลบ คุเคื้อคถึยิบ

คนมีใจต่อกันมันดูไม่ยาก ใจที่มันยากเพราะมันยังไม่
จริงใจนะสิ ช่วงนี้ 'โรครัก' กำลังกำเริบอย่างหนักแสนสาหัส
คิดถึงสาวจีนทุกลมหายใจจริง ๆ

อยากเขียนรัก ตัวโตโต ทำงูผา

แล้วจะหากระดาษมาจากไหน

แล้วจะผลิตปากกามาจากอะไร

นอกจากใช้หัวใจเขียนใจจีน ....ว้าวววว!

สมัยนั้นโทรศัพท์บ้านยังมีไม่แพร่หลาย ติดต่อกอดิตตั้งก็
ยุ่งยาก ยึดขาด เย็นเขื่อและยึดเขื่ออย่างสุดๆ ต้องวิ่งเดินเส้นสาย ใช้
จ่ายเยอะ ป่านนั้นก็ยุ่งยาก ระบบคอร์ปชั่นเพียบ หน่วยงาน
ราชการและรัฐวิสาหกิจของไทยส่วนใหญ่ เป็นระบบผูกขาด ก็จึง
มักเป็นแบบนี้ ต้องเปิดเสรีให้มีคู่แข่งเหมือนปัจจุบันนี้แหละ ถึง
จะได้ขยับเขยื้อนเคลื่อนตัวเชิงพัฒนาด้านการบริการได้บ้าง

การนัดพบปะพูดคุยกันระหว่างสองเราจึงมีน้อยมาก ทั้ง ๆ ที่
พักอาศัยก็อยู่ถนนสุขุมวิทสายเดียวกัน ห่างกันแค่ 15 ซอยเห็นจะ
ได้ (เธอซอยกลาง 49 – เราซอยศิริพจน์ 81)

“อะไรวะ ใกล้กันแน่นะเนี่ยะ ไม่ค่อยได้พบกัน อมพระมาพูด
กูก็ไม่เชื่อ” เพื่อนบางคนแย้ง

“ก็จะทำอย่างไรได้ละ.....”

เพราะเงินทองก็ไม่ค่อยมี รายรับก็มีจำกัด จีนลืมนิ้วทำเวอร์ก็ ต้องเดือดร้อนคนส่งเสีย(ส่งดี) คือพี่ชาย เขาจะรู้สึกอย่างไร นึกถึงวันแรกทีไปมอบตัวเพื่อเข้าเรียนชั้น ม.ศ. 4 **เฮียตี(พี่สาม)**แกก็ได้เปรยเตือนให้สติไว้แต่เริ่มแรกแล้วว่า

“เหลือมึงคนเดียวแล้วนะ อย่าทำให้ให้เตี้ยแม่และพี่ ๆ ผิดหวัง”

เฮียงา(พี่เจ็ด – ประธาน ค.ก.ศ.- คณะกรรมการการส่งเรียน) เฮียงาเองก็เคยบอกเราไว้ว่า

“กูทำตัวผิดพลาดจนเรียนไม่จบ ทำให้ทุกคนผิดหวัง จะอาสาส่งมึงเรียนเป็นการไถ่บาปแทน มึงต้องพยายามทำให้สำเร็จนะ” (**เอาให้จบ ม.ศ. 5 ให้ได้ เพราะทั้งบ้านยังไม่มีใครจบเลย**)

“ค่าใช้จ่ายประจำกูจะจัดส่งให้ ขาดเหลืออะไรค่อยขอเอาเพิ่มกับเฮียตี”

เราได้มาเดือนละ 300 บาท ต้องใช้วันละ 10 แล้วจะเอาเงินที่ไหนไปเลี้ยงสาว พาเขาเที่ยวล่ะ ? แต่มีเงินยาไส้พอได้เรียนก็บุญ โขแรววว.....

แต่เรื่องของ ‘หัวใจ’ มันก็ห้ามกันยาก ที่ยากก็เพราะเราทำให้เป็นเรื่อง “ลับ” หรือ “ปกปิด” ใคร ๆ ก็เลยไม่รู้ ก็จะให้รู้ได้ไง ในเมื่อ

“เตี้ยแม่รู้ก็คงค่า เขียงารู้ก็คงตำหนิ เขียดู้ก็คงได้ว่ากล่าวเอา
 แน่ ๆ ” อ่านหนังสือเรียนเอาให้จบม.ปลาย ถ้าอ่านหนังสือใจอาจ
 ได้จบด้วยน้ำตา.....

(ลองไปอ่านในเรื่อง**เอ็นท์สะท้อน ตอน วันเกิด** คุณตี๋ พี่แกต่อ
 ว่าเราเอาชะชิมจ้อยไปเลยอะดิ....) เพราะสังคมสมัยนั้นเขา
 ยอมรับกันเสียที่ไหนล่ะ เขายังคงเชื่อมั่นกันว่า

ความรักคืออุปสรรคการศึกษา
 ด้วยจะพาเสียคนจนป็นปี
 เบื่องหลังรักมักตามมาด้วยราคะ
 แล้วจะมีจิตไหนมาใฝ่เรียน

หรือ.....

รักวัยเรียนเพียรรักจกักรันทด
 ชีวิตจะมีดหมดไม่สดใส
 รักวัยเรียนเพียรรักจกักรบรลัย
 ผลสุดท้ายจะอัปรีัยราคะคาว

(ก่อนหลังนี้ อ.ชิง แต่งเองเพื่อเอาไว้เตือนใจลูกศิษย์เด้อ)

ความเค็มที่บอกว่าไม่มีกะตังค์จะไปจีบสาว พาสาวเที่ยว ก็
 เลยได้แต่เหี่ยวแพบอยู่ที่บ้านพัก จะเรียกร้องเอาจากพี่ ๆ เพิ่มก็
 เเวอร์ไป เป็นการใช้จ่ายผิดประเภท เดี่ยว **สตง.(สำนักงานตรวจ
 เงินเยียง)**ตรวจพบเข้าก็ยุ่งตายห่า..... เลยต้องพึ่งพาจกหมาयर่าย
 รัก ก็พอได้มรรคผลมั่งหรือกนะคะร่าบ (ครี ๆ)

จากนั้นสงครามอักษรร้อนรักก็ประทุจนไฟแลบ ไม่เชื่ออย่า
ลบหลู่ ดูแต่สำนวนในเรื่องนี้ก็รู้เร็ววาว.....555

มัวแต่ใช้ 'อักษรยุกท' มากไป พอมีโอกาสดูเจอกันเรากลับ
ใบ้แตกซ์ ไม่เป็นสัปรดขลุ่ยอย่างเหลือเชื่อเลยจริงจริงพับผ่า.....

เงอะ ๆ งะ ๆ สุนัขไม่อยากจะรับประทานเอาซะเลย ไม่มีทีเด็ด
ทะลวงไส้ ไม่มีลูกล่อลูกชนให้เป็นมรรคผลชั้กกะตืด ทำดีที่เหลว
ประจำ!

สิงห์สนามฝัน สมันสนามจริง

กลางคืนก็เริ่มไม่สนใจทำการบ้านอ่านหนังสือ แอบเขียนแต่
จดหมายหาสาว ปลายปีกี่เลยปวดร้า่วรงไม่เป็นท่า สอบตกนะสิ
เพ่ แซด(sad)เม่งสุด ๆ

เมื่อพลาดท่าหมดรูปยั้งี้ แล้วจะไปสู้น้ำสาวเขาได้ยังไง
เลยต้องประกาศยุติสงครามรักพักรบ เปลี่ยนมาทำสงครามเย็น
แทน คือแอบเก็บรักไว้หลิบใจ มันก็เก้ไปอีกแบบแฮะ อี อี

“เรียนอย่างเดียวยังไม่รอด เลือกดอดจะริมาแอ้คจีบสาวมี
แฟน ไ้อักร้าวก !”

เราแอบได้ยินเสียงพี่ชายดำในใจ เราก็เลยตอบไปว่า

“ก็เพราะกูรู้ว่าจะเรียนไปไม่รอดนะสิ(บอกว่าไม่ถนัดคำนวณ
ยังดันผ่านมาฝันให้เรียนสายวิทย์) กูิงหาเรื่องทำแก้เซ็ง จีนไม่ทำ

อะไรชะมั้ง ก็กลุ้มใจตายहांสิโว้ย.....” ลำนวนหลังนี้ยืม**ไคว่ตง**
หมงเขามา “มึงไม่มาเป็นหยั่งกูมั้งนี้หว่า จะรู้ซึก”

ที่กลัวที่สุดตอนนั้นก็คือ **กลัวพี่ชายจะถีบหัวส่งกลับบ้าน**เป็น
 ที่สุด ความหวังและอนาคตก็หมดกัน ว่ากันตามความจริง คน
 คุณภาพต่ำ ๆ อย่างเราไม่น่าเลือกเอามาพัฒนาเป็นอย่างยิ่ง ไม่
 คู้มค่าด้วยประการทั้งปวง นี่พูดกันอย่างยุติธรรมจากปากของเรา
 เองเลยแหละ

ม៉าดี้ดี ไม่หา มาจีแนบ

ดันผ่าเลือก “ม៉าเกลบ” เอาแนบจี

อยากส่งเสริมน้องชายให้เรียนดี

มาเลือก ‘ควาย’ อย่างเรา...มีหรือทาง ?

แต่เพราะคุณธรรมน้ำใจอันสูงส่งดงามของพี่ ๆ เขาโดยแท้
 เทียว ที่ทำให้เรามีโอกาส มีอนาคต และมีทุกสิ่งทุกอย่างที่ดี ๆ
 อย่างในปัจจุบันนี้

(มีวันนี้เพราะพี่ให้ของจริงต้อง **ซิงซัย**ครับ – ของบักเจ็ดคณะ
 เด็ก ๆ)

‘ความรักความเมตตาเป็นคุณธรรมคำจุนโลก’ ดังคำพระที่
 ท่านว่าคงเป็นอย่างนี้เอง

ความพยายามครั้งที่ร้อย ยังดีกว่าท้อถอยตั้งแต่ยังไม่เริ่ม

พอขึ้น ม.ศ. 4 ปีสอง(สมัยก่อนเขานิยมเรียน 4,4 – 5,5 นะ
ท่าน) ไปสมัครสอบเข้าเรียนได้ที่โรงเรียน
วัดสุทธิวราราม แผนกศิลป์ภาษาตามที่
ปรารถนา เรียนไปได้สักระยะ

‘เฮ้อ....ค่อยยังชั่วหน่อย เบากว่ากัน
เยอะส์เลยนะเพ้ พอจะถูกโรคกันบ้าง’

ผลก็คือ ม.ศ.4-5 ฝ่ายฉลุย แต่ว่าเอ็นท์ແລบ เพราะดันจะ
ไปติตรามคำแหง(เพิ่งเปิดใหม่ ๆ)ชะนี้ จึงต้องเดินทางไปอยู่ตะเภา
ขอเงิน**เฮียงา**เพื่อจะมาลงทะเบียนเรียนรามคำแหง แต่เฮียงาก็ได้
กรุณาบรรจุตอบมาด้วยเหตุผลอย่างชนิดประทับใจจ๊อดจริง ๆ

“น้ำหน่ำอย่างมึงเรียนไปก็ไม่ต้องหรอก!”

เล่นเอาเราถึงกับผงะชะงักปืดดดดดด.....(ยิ่งกว่า
ระบบดิสเบรก)

แต่สุดท้าย พี่เขายังอุตสาห์มีเมตตาเปี่ยมล้น โยนโอกาส
ทองสุดท้ายมาให้เราลองแก้ตัวอีกหนึ่งก๊อก คือให้ไปเรียนกวด
วิชาตลอดทั้งปีเพื่อเตรียมเอ็นท์แก้ตัวใหม่อีกครั้งในปีต่อไป มัน
บอกว่า

**“คราวนี้ถ้ามึงพลาดอีกก็กลับไปช่วยเตี้ยแม่ขายของที่บ้าน กู
ช่วยมึงได้เท่านั้นแหละ เป็นไปไม่ได้หรอกที่กูจะอุ้มกระเตงมึงไป
ทั้งชาติ ลูกเมียกูก็มี.....”**

ไอ้โฮ.....เล่นเอาเราถึงกับสะอึกซึ่มจ๋อยไปเลยอะดิ รู้สึก
คล้าย ๆ กำลังจะถูกตัดหางปล่อยัดขังไฉ่ยังงั้นเลยเชียะ รู้สึกวิเวก
วังเวงเคว้งคว้างอย่างกะทันหัน หมดสิทธิ์ที่จะโวยวายตีโพยตีพาย
นึกสมน้ำหน้าสมเพศประชดตัวเองขึ้นมา

*‘สมน้ำหน้า อยากทำตัวให้หมดความหมาย ไร้ความหวังอยู่
เรื่อยทำไม’* เขาให้โอกาสครั้งแล้วครั้งเล่าก็ไม่คิดปรับปรุงพัฒนา

อีกสี่ห้าวันต่อมา **พีแแต่่วที่เคารพรั๊ก**ก็กรุณามีจดหมายมา
เตือนและให้กำลังใจไว้ว่า

.....

ความพยายามครั้งที่ร้อย ยัง
ดีกว่าท้อถอยตั้งแต่ยังไม่เริ่ม

เราจึงต้องก้มหน้ากลับมา
ฝืนสู้ทนเรียนกวดวิชาซุ่มฟิตอีก
ตลอดทั้งปีถึงได้เอ็นท์ติด **มศว.**
บางแสน (ม.บูรพาในปัจจุบัน)
สนใจนึกบางลำพู

(ตั้งรายละเอียดที่มีอยู่แล้วใน
เรื่อง เอ็นท์สะท้าน ตอน วันเกิด)

พอเอ็นท์ติดชีวิตก็สดชื่นระเริงรื่นเบิกบาน หัวใจที่เหี่ยวเฉา
เหงาหงอยจ้อกร้อยจ้องกรอดมานานก็ปล้นกระดึกระด้าขึ้น

มาทลลทรี ราวกับปลาทะเลได้นำก็มีปาน ธิบรายงานให้แม่ยอด
ชมองอิมรับทราบทันที (จั่งซี้ค้อยคือแห่น – ภ.ลาว)

‘นี่ถ้าเราเป็นสตรีคานว่าน่าจะหลายท้อยอยู่นะ ...ฮิ ฮิ !’

หน่อรักที่เหี่ยวเฉาเพราะขาดน้ำ(รัก)หล่อเลี้ยงมานานพลันก็
แทงยอด แดกใบ เบ่งบานขึ้นมาทันตาเห็นลลล พุดไปก็เหมือน
โมนั้นะเคื้อ เป็นอย่างทีเพลงเขาว่าเป็ียบ

“เมื่อมีความรักก็มีชีวิตชีวา

คิด ไปคิดมา ถันเป็นเหมือนปลาพบวังน้ำใหม่

เปรียบดั่งปลาล่องลอยนภาว่าเริงฤทัย

จะมองหนใด รื่นรมย์สมใจไม่มีอับเฉา.....”

(เด็กๆ สมัยนี้เคยได้ยินอะป่าว?)

ไปอยู่บางแสนแดนสวรรค์เลยมันสุด ๆ สุดยอดแห่ง
รางวัลของชีวิตก็ครั้งนี้แหละ เหนือคำบรรยายทั้งภาคภาษาไทย
และภาษาส่วยเลยทีเดียวละคร้าบ

เสาร์-อาทิตย์ ว่าง ๆ ก็จีจักรยานไปเที่ยวแหลมแท่น – อ่าง
ศิลา เห็นหอยคองของเตี้ยชอบ เห็นหอยแซ่ทีแม่อยากกิน เจอปลา
เค็มทีเตี้ยชอบเล็มกับข้าวต้ม ก็ควักเงิน(ทีแอบทำงานรับจ๊อบ
พิเศษ) ซื่อส่งฝากไปทางบ้าน

ส่วน ‘**หอยสด + หอยจี่**’ มันของแสลง เราจึงจำเป็นต้องแสดง
แอนแอนเอง ฮิ ๆ !

ผลปรากฏว่า ซิฟิลิส – หนองในรับประทานอ่วมอรัย นี่ถ้าเป็นสมัยปัจจุบันคงถูกเอดส์รับประทานเรียบ ! คงไม่มีโอกาสมาสะบัดเพลงทวนให้ท่านม่วนอารมณ์แน่ๆ 555

เห็นผ้า 'ตรามหาลัย' สวย ๆ ก็ให้ออดคิดถึง 'สาวจิน' ที่หลงพิศสวาทบาดจิตเสียมิได้ จึงบรรจงเลือกซื้อเสื้อชมพูสุดสวย กับสีเขียวสดใส่ส่งไปให้ ตั้งแต่รักกันมาก็เพิ่งได้ชื่อของฝากให้สาวก็คราวนี้แหละเด้อ สิบอกให้....555

'ก็มันจนยากจริง ๆ นี่ก็อาศัยเงินที่ได้จากการไปทำงานหารายได้พิเศษในห้องสมุดมหาลัยหรอกนะ'

ไม่เหมือนเด็กมัธยมสมัยนี้หรือก วันวาเลนไทน์วันปีใหม่เห็นแต่ชนกุหลาบเป็นหอบ ๆ ไปไล่แจกหนุ่ม แจกสาว ดอกละ 50 – 60 ก็ไม่พรั่น ซ่อละร้อยละพันก็กล้าจ่าย ยิ่งพวกไอ้ตูดนี้แหละตัวดีนัก เวอร์ซะไม่มี(บางคนนะฮ้า.....)

ขอลามหน้อยเหอะ พ่อแม่ที่บ้านนะได้ให้ดอกกุหลาบท่านมั่งรีปล่าว.....หา ?

ที่วันวิสาขะ มาอะ อาสาพหุบูชา ดันผ่าเดินเข้าวัดตัวเปล่า ดอกไม้มัดละแค่ 5 บาท (บางคน)มันยังขาดน้ำใจที่จะซื้อหา มันน่าบึ้งหูซะจริง ๆ พับเพื่อย.....

จะรักจะชอบพอใครก็อย่าลืมพ่อลืมแม่ อย่าให้เกินพ่อเกินแม่ มันถึงจะเป็นมงคล กับคนอื่นละจี้จ้านัก กับพ่อแม่ที่รักทำเมินเฉยดีวะ..... !

อย่าลืมคำสอนของครูชิงนะครับที่ว่า

ทำตัวถูกต้องเป็นมงคลแก่ชีวิต ทำตัวผิดผิดชีวิตอัปมงคล

ระหว่างที่เราเข้ามาหลายปี 1 สาวจินเขาก็ทำงานธนาคาร
ไปแล้วหนึ่งปีกว่า(เขาเรียนพาณิชย์ ปวช. ก็จบเร็วไง) เช่นกัน เมื่อ
ถึงคราวปิดภาคเรียนเทอมแรก (ตุลาคม 2515).....ที่ยังจำได้ดี 555

ด้วยฤทธิ์ร้อนแรงสวาทอำนาจรัก

มันก็ดึงก็ชักเป็นนักหนา

ห่างกันไปเนิ่นนานพันทิวา (สามปี)

นี่ถึงคราสงครามรักจักประทุ

พบสาว

‘เข้าข่ายเป็นแมงดาปีกทองมั๊ยเนี่ยกู...?’

ปิดเทอมต้น

11.30 น.ของวันพฤหัสบดีที่ 7 ตุลาคม 2515 ณ ธนาคาร
กสิกรไทย สาขาอำนาจเจริญ เราตัดสินใจเดินขึ้นธนาคารไปด้วย
หัวใจอันพองระทึก ทั้งตื่นเตล้ล ผสมดีใจอย่างบอกไม่ถูก

เดินเข้าไปในสำนักงาน มีผู้คนมาใช้บริการมากมาย แอบ
สังเกตเห็น**จิน**กำลังรับบริการฝากถอนอยู่ตรงเคาน์เตอร์ด้านหน้า
ดูสวยสดใส เป็นผู้ใหญ่เกินคาด ทำทางเอางานเอาการดี

เราต้องการจะทำเซอร์ไพรส์(surprise – ประหลาดใจ) จึง
เลี้ยงไปนั่งรออีกฝากตรงมุมห้องเอียง ๆ กับเธอ แอบสังเกตดู
การบริการลูกค้าของเธอไปพลาง ๆ ก็เพลินตาเพลินใจไปอีกแบบ
บางครั้งก็อดจะหึงหวงเสียมิได้เมื่อเวลาที่เธอจิ้มลิ้มยิ้มหวานให้
บริการกับลูกค้าหนุ่ม ๆ

‘หยั่งงี้ถ้าขึ้นให้กูนั่งอยู่นาน ๆ ออกแตกตาย !’

พอดีที่เวลาใกล้จะเที่ยง ลูกค้าก็เหลือบางตา พลัน เธอก็เหลือบมา ‘จ๊ะเอ๋’ กับเราเข้า เธอถึงกับเบิกตาสะดุ้งตื่น ๆ อย่างไม่คาดคิดมั้ง แต่ก็ยังติดพันกับลูกค้าหนุ่มใหญ่ที่กำลังยื่นรอรับบริการอยู่ ดูเธอตื่นเต็น เริ่มทำอะไรงอะ ๆ งะ ๆ ไปบ้าง

กระทั่งลูกค้าหนุ่มใหญ่เริ่มสงสัยและมองไปตามสายตาเธอไปที่ต้นเหตุ แล้วก็ยิ้ม ๆ เหมือนกับเข้าใจอะไรบางอย่าง

เรื่องอย่างนี้มันช่วยไม่ได้จริง ๆ เรยแหละ...เคื้อ

พอเธอบริการรายนี้เสร็จก็เที่ยงพอดี เธอเดินไปจุกจิกกับคนข้างในเพื่อมารับช่วงแทน แล้วก็ออกมาทักทายเราอย่างตื่น ๆ และดีใจ ยิ้มแฉ่งแจ่มใสเป็นที่ชัด !

“มาถึงตั้งแต่เมื่อไหร่ ?”

“มารอนานหรือยัง ?”

“จะทำไมไม่บอกล่วงหน้า”

เล่นตามมาเป็นชุด ๆ ลงท้ายด้วยคำชวน

“เดี๋ยวไปทานอาหารเที่ยงด้วยกันนะ”

ระหว่างการสนทนาเราแอบเห็น **เจ้เปียง** ซึ่งเป็นเพื่อนสนิทกับ **(พื่อ)** พี่สาวของเราองมาเห็นเข้า แกคงไม่เชื่อสายตาเลยก็มขยับมองลอดแว่นอีกที คงสงสัยว่า **จงจิตย์** น้องที่ทำงานเดียวกัน

“ไปแอบมี ‘ผู้บ่าว’ ตั้งแต่เมื่อไหร่ ไม่เห็นระแคะระคายมาก่อนเลย”

อันนี้เราตายจากสายตาเจ้าแค้นนะ ส่วนเรา**เจ้าเพียง**ก็พอรู้จักจำ
ได้แต่ก็ไม่ถึงกับคุ้นสนิทกัน แล้ว'ผู้บ่าว' ก็เสียชีวิตมาเป็น
น้องชายเพื่อนรักแกด้วย แกก็ยิ่งงงแตก !

แกคงยิ่งงงเพิ่มขึ้นเพราะสงสัยว่าจงจิตย์กำลังคิดจะเอาอย่างไร
กันแน่ ?

เพราะระยะนี้มีหนุ่มลูกเศรษฐีจากขอนแก่นที่กำลังมาติดพัน
กันอยู่ เราเองก็พอจะรู้ระแคะระคายมาแล้วจากจดหมายของเธอ
เองก่อนหน้านี้นั้นแหละ (ราวๆ ปลายกรกฎาคม 2515)

ลงมาจากธนาคารด้วย
บรรยากาศแจ่มใสสุด ๆ เธอ
เป็นผู้ใหญ่จนน่าจะเป็นพี่สาว
เราซะมากกว่า เราเองยังดูก๊อ้ง
แก้งผมยาวแบบเด็กมหาลัย ยัง
ไม่เป็นโล้เป็นพาย **เหมือนมวดยคนละรุ่น !**

“ทำงานอย่างนี้สนุกมั๊ยครับ”

“ไม่สนุกเท่าไร แต่เหนื่อย แล้วงานก็เยอะ” เธอทำหน้าที่
เหนื่อย ๆ เบื่อ ๆ

“ลักษณะงานก็น่าจะสนุกไม่น่าเบื่อนี้นะ” เราออกความคิด
ไป

“ทำไมคิดยังงั้นล่ะ” เธอหันมาถาม

“ก็ได้พบผู้คนที่เปลี่ยนหน้าเยอะเยอะ น่าเกลียดออก” เราหันไป
จ้องเธอ “โดยเฉพาะลูกกำหน่อม ๆ” เราเปลอเย็บเข้าไปให้

“หึ...” เธอค้อนให้และหยิกมับทันที ‘ถ่าหานี้’ (อิตาบ้า
เอ๊ย...) เธอกงสบบค่านี้อยู่ในใจคัก ๆ เตื่อ...

“มีลูกกำหน่อม ๆ มาขายขนมจีบบ่อยมั๊ยหือ ?” เราคหวงไม่อยู่
เธออายหน้าแดงยี้มเรีย ๆ

“ถามอะไรก็ไม่รู้” แล้วก็ตีเฟียะที่ต้นแขนเราแก้ขวย

“เฮ้า พนักงานเคาน์เตอร์เขาก็มุ่งใช้เป็นเสน่ห์เพื่อหวังเรียก
ลูกค้าไม่ใช่หรือ ?”

“มีคนมาจีบเยอะมั๊ย” เราก็ชวนสนทนาไปพลาง ๆ ระหว่าง
ขับมอเตอร์ไซค์มีเธอซ้อนท้ายอยู่พอดี เธอตอบว่า

“คนจีบไม่มี มีแต่คนหมั่น !”

เราสะดุ้งตกใจจนรถเอียงวูบวาบ

“จริงนะ ?”

“นี่ไงแหวนหมั้น” เธอยื่นมือที่นิ้วมีแหวนหมั้นมาให้ดู เผอิญ
ช่วงนั้นจะถึงสามแยกตรงหอประกาศข่าวกลางตลาดพอดีเลย

“ยังงั้นอย่าซึ่รตผ่านตัวตลาดเลยนะ” เราทำท่าจะหักหัวรถ
ออกไปถนนเส้นนอกทางซ้ายมือเพื่อหวังรักษาผลประโยชน์ให้กับ
เธอ (ไม่รู้ว่าจะเป็นการทำคุณได้โทษสำหรับเธอไปหรือเปล่า)

“ไม่เป็นไรหรอก จี๋ไปเถอะ” เธอเอื้อมมาจับเอวกระชับ และพูดอย่างหนักแน่น

“เดี๋ยวเขาเห็นเข้าจินจะเสียหายนะ”

“ช่างเถอะไม่สนหรอก” โอ้โฮ....ได้ใจเราไปเต็ม ๆ เลย....ขอ บอก ขอบอก เสมือนเป็นการบอกอยู่ในที่ที่ว่าเธอนั้นมีใจให้กับเรา มากมายเพียงใด....หัวใจเราเลยพองโตเกือบทะลุอกแน่ะ

อันที่จริงเธอก็เคยมีจดหมายมาบอกเราแล้วเมื่อต้นเทอม(ราว ปลายกรกฎาคม 2515) ตั้งแต่เริ่มแรกที่มีหนุ่มมาติดพัน โนนแหละ มีดีกรีเป็นถึงลูกเศรษฐีจากขอนแก่น แต่มาทำโรงสีที่อำนาจเจริญ

เมื่อมาติดต่อธุระที่ธนาคารกสิกรไทยจึงได้พบกัน แม้เธอจะ บ่ายเบี่ยง เขาก็ยังเล็งไปติดต่อทาบตามกับทางผู้ใหญ่(จะจริง-เท็จ ประการใดก็ค่อยว่ากันอีกที)

“ซัยจะจริงจังกับจินหรือไม่ จินจะรอคำตอบก่อนตัดสินใจ นะคะ”

แรกรับจดหมายเราใจหายวาบ ! จุกเล็ก ๆ ในใจ อึ้งอยู่นาน ไม่รู้จะตอบยังไงดี เพราะความจริงเราก็รักเธอจริง ๆ รักด้วย บริสุทธิ์ใจ และรักเพื่อที่จะรักเท่านั้น ก็รักมาตั้งแต่เด็ก ๆ แล้วนี่

รักจริงหวังแต่ง หรือรักจริงหวังฝันอย่างที่เขาพูดกันก็ไม่เคย มีในสมอง ตั้งแต่เริ่มแรกรักเขาเราก็บอกเธอไปอย่างนี้ แต่เมื่อ มันต่อเนื่องนานปี ถึงวัยที่ต้องมีคู่ครอง มันจึงต้องมีบทสรุป

เมื่อถึงจุดสรุป เราก็ยังไม่พร้อมที่จะสรุป และไม่รู้ว่า จะสรุปแบบไหน

ทางจินเขาก็มีเวลาจำกัดตามประสาแห่งเพศ ถ้าจะตอบเขาว่า **‘เชิญตามสะดวก ผมยังไม่พร้อม’** มันก็ไม่ถึงกับอย่างนั้นอีก นั้นแหละ แคร้ความรู้สึกเขาด้วย เพราะจริงๆ แล้ว เรื่องคู่ครอง เรายังไม่เคยคิด นี่เป็นสัจจะ ! จะตอบยังไงดีถึงจะทำให้บัวไม่จ้ำ น้ำไม่ขุ่น คิดยังไงก็คิดไม่ออก มั่วแต่อีก ๆ อัก ๆ เวลาที่เลยผ่านไปเป็นหลายเดือน ผลสุดท้ายก็เป็นอย่างที่เห็น ณ บัดนี้

หญิงกับชาย จุดหมายปลายทางแห่งรักมักต่างกันแบบนี้ โดยเฉพาะกับคนที่วัยเดียวกัน

ระหว่างพักอยู่ที่อำนาจเจริญ

เรามีความสุขสนุกเพลิดเพลินอย่างสุด ๆ ชีวิตเหมือนล่องลอยอยู่ในทิพย์พิมานประมาณนั้นเลย อยู่กิน-เที่ยวจนเงินเกลี้ยงกระเป๋า (เกา ก- ป.....) เราจึงซิมโศกจำต้องโตวปะเตี้ยะเซิล (กลับบ้านก่อน – ภ.เขมร)

วันกลับ เราต้องขึ้นรถบัสประจำทางมาที่ อ.วารินชำราบ สาวจินก็มีน้ำใจร่วมเดินทางมาส่งพร้อมกับเพื่อนๆ คือ **ไอ้ป้อ** และ **พหลเดช**

มืออยู่ช่วงหนึ่งที่สถานีรถไฟ ใ้ป้อกำลังพลอ้อกับพหลเดช
จิ้นก็ควักเงินจำนวนหนึ่งยัดใส่กระเป๋าเสื้อให้เราเป็นPocket-
money อีกต่างหาก แล้วเอามือกดทับไว้แน่น เป็นทำนอง ‘ให้
แล้วห้ามปฏิเสธ’

ด้วยความเกรงใจเราก็จะควักออกส่งคืนเธอ แต่เมื่อเธอยังคง
ยืนยั้นและกดมือไว้แน่นที่กระเป๋าเสื้อ(ตรงหัวใจ)เรา เราจึง
ได้เปลี่ยนมาเป็นกุมมือเธอไว้แทน
นุ่มนุ่่ม กลิ่นกายก็อ้อมหอม
แหละเด้อ..... (ก็มันยังเป็นไก่อ้อ
อ่อนเพ็งจะสอนข้านี้นา...อย่าว่า
เฮาเด้อ 555 เจลลลล.....)

เมื่อกายสัมผัสมา ดวงตาก้อ
จ้องมองกัน ความรักความผูกพันก้อ
บ่าทะลัก นี้ถ้าไม่มีใครเห็นละก้อ
จะกอดและหอมแก้มเอาเลยแหละ
ขอบอก ๆ

“ขอบคุณมากครับ” ความปิติซาบซึ้งล้นใจ แต่ก้ออดคิดไม่ได้
ว่า.....

‘เข้าข่ายเป็นเมงดาปีกทองมัยเนี้ยกู.....?’

บาปบริสุทธิ์

“อย่าเคารพรักเชื่อฟังใครเกินพ่อแม่ มันอัปมงคล”

อีกหลายเดือนต่อมาก็ถึงเวลาปิดเทอมปลาย

เราได้กลับมาอยู่กับเตี้ยแม่ที่อ.ศีขรภูมิบ้านเกิด ภารกิจที่สำคัญยิ่งของชีวิตช่วงนี้ก็คือ รอแจ้งเรื่อง**ขอทำปลดจากการเกณฑ์ทหาร**กับเจ้าหน้าที่ในวัน **คัดเลือกทหาร** ซึ่งก็คือวันที่ 6 เมษายน 2516 เสร็จจากภารกิจนี้แล้ว ก็ตั้งใจจะไปพบสาวเพื่อร่วมเล่นสงกรานต์ที่อำนาจจะรัก เอ๊ย..... อำนาจเจริญ

แต่ในวันที่ **2 เมษายน 2516** ก็ได้รับโทรเลข (จดหมายด่วน ....ปัจจุบันเขายกเลิกไม่ใช่เร็ววาวว)จาก**จิน** เธอแจ้งมาว่า

“ทางโรงเรียน(อำนาจเจริญ)จะจัดงานชุมนุมศิษย์เก่าวันที่ 5 เมษา ไปได้ไหม ? ไปนะ จะรอ.....”

ใจมันจะขาดรอน ๆ อยู่ก่อนแล้ว เจอโทรเลขครั้งนี้ก็ปี๊ดทันที แต่ก่อนปี๊ด ก็ต้องไปขออนุญาตจากแม่ก่อน ไม่ใช่เป็นลูกแหง่ แต่ไม่ยอมให้แม่ต้องกังวลใจ เพราะแม่ได้บอกกล่าวกำชับอย่างชัดเจนไว้แล้วว่า

‘ระยระรอเกณฑ์ทหารให้อยู่ในพื้นที่ ห้ามไปไหน’

เป็นกฎเหล็กที่แม่ได้เคยใช้กับลูกชายทุกคนของแม่มาแล้ว
เราซึ่งเป็นลูกน้อยติดแม่ก็รับรู้กับสภาพการณ์อันนี้มาโดยตลอด
แต่ใจเราตอนนี้มันก็ค้นฝ่าไปอยู่ที่อำนาจเจริญแล้วอะดิ ข้อนี
แหละที่มันเป็นประเด็นปัญหา.....

เมื่อเรารู้ดีว่ามันจะมีปัญหา จึงค่อย ๆ
เข้าไปอดอ้อน วอนขอกับแม่ในบ่ายวันนั้น
(2 เม.ย. 16)ว่า

“แม่ ผมขอไปอำนาจฯ ก่อนนะ แล้วผมจะกลับมาให้ทันวัน
เกณฑ์ทหาร รับรองเลยแม่”

แม่ไม่ยอมเชื่อใจ ผสมกับไม่ค่อยไว้วางใจ ด้วยกลัวว่าหากมี
เหตุพลั้งพลาดมาเกณฑ์ทหารไม่ทันเขาจะมาจับเอาลูกชายไปเข้า
คุก ข้อนี **‘หนีเกณฑ์ทหาร’** แม่ยอมไม่ได้ เรื่องนี้แม่ถือว่าเป็น
เรื่องคอขาดบาดตายจะพลาดไม่ได้เด็ดขาด!

“ไอ้ นาย อยู่เกณฑ์ทหารให้แม่ก่อนปะไรลูก” แม่เว้าวอน
ร้องขอ

แม่เป็นคนรุ่นเก่า กลัวความผิดเรื่องหนีเกณฑ์ทหารเอา มาก ๆ
พี่ ๆ ทุกคนเมื่อถึงช่วงใกล้การเกณฑ์ทหารจะต้องถูกแม่เรียกตัวมา
กักบริเวณให้อยู่แต่ในบริเวณตัวอำเภอเพื่อรอรับการเกณฑ์ทหาร
ห้ามออกไปไหนเด็ดขาด!

พี่คนไหนแม่ก็ไม่เป็นห่วงหน้ากสนาห้ำสเท่ากับ **เสียชื่อ**

(ลูกชาย 5) เพราะเป็นคนดีอรันเกรหนีเรียนเป็นที่กลุ่มสุ่มใจแม่ มาตั้งแต่สมัยเริ่มวัยรุ่นเลยทีเดียว สุดท้ายก็เรียนไม่จบชั้นมัธยมต้น แม่ต้องเสียน้ำตามาไม่รู้เท่าไรต่อเท่าไร ขณะที่บอกสอน ตักเตือนไป น้ำตาแม่ก็ไหลพรากไปด้วยประจำ ใ้เรามั่นลูกคน เล็กใกล้ซิดติดแม่ ก็เลยได้ยิน ได้เห็นจนเจนตา รู้สึกสงสารแม่ มากจนกระทั่งได้ตั้งปณิธานไว้อย่างแน่วแน่ว่า.....

โตขึ้นจะไม่ทำให้แม่ต้องเสียน้ำตาเด็ดขาด !

มาวันนี้ ก็ถึงวันที่เรากำลังจะเกณฑ์ทหาร ปณิธานที่ว่านั้น กลับมีทีท่าจะลืมนั่นไป เผลอใจมายึดถือเอาความต้องการของตนเป็นใหญ่ จะไปก็คือต้องไป แต่สัจจะก็ยังยึดมั่นว่าต้องเป็น สัจจะด้วยเช่นกัน แม่รู้แม่เข้าใจ...แต่แม่ก็ไม่ไว้วางใจ

เพื่อความอุ่นใจสบายใจ ถ้าลูกอยู่ใกล้ ๆ มันก็ซัวร์ ลูกไปเสีย แล้ว หากถึงวันเกณฑ์แล้วยังไม่มา แม่จะไปควานหาได้ที่ไหน อันนี้เป็นความปริวิตกทุกข์กังวลใจของแม่อย่างยิ่งที่เรา(วันนั้น)ก็ ใสใจไม่เท่าที่ควรเลย **(กระทั่งต้องมีเหตุมาให้ต้องเสียใจจนถึง ปัจจุบันนี้....ลองอ่านอีกนิคดูดี ถ้าไม่เชื่อ)**

“ผมจะกลับมาให้ทันวันเกณฑ์ทหาร ผมรับรองพัน เปอร์เซ็นต์เลยแม่”

3 เมษายน 2516

07.30 น. เราเข้าไปกอดและหอมแก้มอันเหยว่นจากความ
 ชราของแม่เป็นการปลอบใจ ก่อนจะเดินออกไปขึ้นรถไฟเดินทาง
 ไปอำนาจเจริญ ดวงตาแม่เศร้า ๆ เหงาซึม พุดอะไรไม่ออก ไม่
 กล้าทักท้วงลูกมากเพราะรักลูก ไม่เคยมีลูกชายคนไหนกล้าทำกับ
 แม่ได้ขนาดนี้มาก่อน แม้แต่ไอ้ที่แย่ที่สุดเรื่องนี้ก็ยังคงต้องยอมให้
 แม่ เราก็รู้แค้นใจชัดเจนมาโดยตลอดอยู่แล้ว

เราเลยต้องคิดหนักซึมเศร้าไปตลอดทาง

‘กุคิดถูกหรือเปล่าวะเนี่ย ?’

‘ปล่อยให้ผงรักบังตาบังปัญญามากเกินไปหรือ
 เปล่า.....’

แม้กระทั่งเมื่อเดินทางมาเกือบจะถึงอำนาจเจริญ เราก็คงยัง
 ลังเลใจอยู่มาก สีหน้า แววตา และคำแว่วนอนอ่อนขอของแม่ยัง
 ตามรบกวนให้เป็นกังวลในมโนนี้กอยู่ตลอดเวลา

‘เอาแต่ความสุขความพอใจของตนถ่ายเดียว ไม่เหลียวแล
 แคร้ความรู้สึกของแม่บ้างเลย ’

มโนธรรมตามจิกคำ ต่อว่าต่อขานตนเองอยู่ตลอดเวลา ใน
 ที่สุดจึงตัดสินใจว่า จะอยู่ที่อำนาจเจริญแต่วันที่ 3 เมษา คืนเดียว

เช้าวันที่ 4 เมษา ก็จะรีบกลับ จะไม่ร่วมนงานศิษย์เก่าวันที่ 5
เมษาแล้ว เพราะวันที่ 6 เมษา เป็นวันเกณฑ์ทหารของเรา **แม่คง**
แหงนคอรอคอยเราอย่างอาทรร้อนใจไว้สุขแน่ ๆ

แต่พอเห็นหน้าสาวคนรักที่บนธนาคาร ความรู้สึกทรมาน
กังวลเรื่องแม่แต่เดิมกลับปล้นมลายหายเกลี้ยง! หน้ากลับระรื่น
ชื่นบานเหมือนอยู่คนละโลก (หนึ่งร่าง-สองโลก)

ยังได้พบเพื่อนรักเก่า ๆ เราก็ยิ่งเพลิดเพลินเจริญใจ ไอ้คนนั้น
ก็ชวนอยู่ต่อ คนนี้ก็ชวนซ้ำอีก ใจก็แปรเปลี่ยนไปตั้งก่อนแล้ว
มีหน้าซ้ำ**พีแต้ว**(พีสะใภ้)ก็ยังมาโฉบน้ำวชักชวนให้อยู่ต่ออีก

“จะรีบกลับไปทำไม ไหน ๆ ก็ได้มาแล้ว อยู่ร่วมงานกับ
เพื่อน ๆ เขาก่อน มะรีนนี่เอง”

“ผมต้องเกณฑ์ทหารวันที่ 6 นะพีแต้ว” เราท้วง(แบบไม่ค่อย
แข็งแรง)

“อยู่ร่วมงานคืนวันที่ 5 แล้วขึ้นแท็กซี่ตี 4 ไปถึงอุบลฯ ตี 5
เศษ ทันรุดควนถมติด ถึงสี่ฯก็ 8 โมงเช้า ทันเกณฑ์ทหาร
แน่น่อน” **พีแต้ว**ลงน้ำเสียงขำเน้น เล่นเอาเรายิ้มเรีงรำเป็นปลา
กระดีได้น้ำอยู่ในใจ 55555

“อยู่ต่อหน้าแม่มันก็เชื่อแม่ พออยู่ต่อหน้าคนอื่นมันก็เชื่อคน
อื่น ลืมคำแม่”

แม่เคยต่อว่าเสียฮ้อ แต่ดันต่อความรู้สึกมาถึงเราจนได้ เป็นอย่างแม่พูดจริง ๆ หัวอกของแม่ แหวตาแม่ใครจะมารู้ซึ่งดีเท่าเรา คนอื่นเขาก็พูดตามประสาเขา เราต่างหากที่ต้องตรองให้ดี เพราะเวลาแม่ผิดหวัง ซ้ำใจ น้ำตาพรากไหลใครที่ไหนจะมาแลเห็นและรับรู้ นอกจากเรา

อย่าเชื่อฟังใครมากกว่าพ่อแม่ และอย่าเคารพรักใคร่เกินพ่อแม่ มันถึงจะเป็นมงคล เทวดาสวรรค์ถึงจะสรรเสริญ **อย่าไปกราบไหว้ นับถือศรัทธาใครเกินพ่อแม่ของตน** มันเป็นเสนียด

ใครจะคิดอย่างไรก็เรื่องของเขา แต่ผมก็คิดของผมอย่างนี้นะ

ทว่าตอนนี้มันกำลังมีคหน้าตามัว **ผงรักเข้าตา** เลยเปลอเออออห่อหมกไปกับเขาเรียบร้อย มีหน้าซ้ำแฟนและเพื่อน ๆ เขายังเอ่ยชวนลวงหน้าให้มาเล่นสงกรานต์ต่ออีก เราก็เปลอเออออกะเขาอีกเช่นกัน..... **'ไอ้ชัยนะไอ้ชัย'**

คืนวันงาน ก็เบิกบาน โครตร ๆ ท่ามกลางเพื่อนฝูงที่นาน ๆ จะได้มาพบพานกันที แถมยังมี**จงจิตย์**อยู่ซิดใกล้เคียงข้างตลอดงาน ลองคิดดูว่าจะเบิกบานหยรรษาชะไบนขนาด

มาได้สติได้คิดก็อีตอนเสร็จงาน ปิดไฟใส่กลอนจะเข้ามุ้งนอนนี่นะสิ มองเห็นใบหน้าเศร้า ๆ ของแม่มาลอยวนเต็มเพดานมุ้งไปหมด **กรรมเวรจริง ๆ เลยกู !**

รุ่งขึ้น จำใจฝืนตื่นตั้งแต่ตี 4 นั่งรถกลับศิขรภูมิตามแผนของ พี่สะใภ้ และก็เดินทางไปตามแผนของพี่สะใภ้เป๊ะ ! เพราะขบวน รถไฟแล่นมาถึงสถานีศิขรภูมิเอาเวลา 08.00 น.พอดี เพียงแค่เรา ก้าวลงจากบันไดรถไฟได้เพียงสองสามก้าวก็ต้องยืนตรงเคารพธงชาติตามที่ทางสถานีรถไฟได้เปิดเครื่องกระจายเสียงอย่างสง่าผ่าเผย.....(ตรงตามแผนของพี่สะใภ้เป๊ะ....เหลือเชื่อ ๆ)

กลับถึงบ้าน ‘บรรยากาศเป็นพิษ’ ภาพที่เห็นคือ เตี้ยหน้า เครียด แม่หน้าหมอง และก็กำลังขายของให้กับลูกค้าอยู่หน้าร้าน วันเกณฑ์ทหารในทุกปี ชาวบ้านรอบนอกจะเข้ามาในตัวตลาด อำนวยเยอะมาก ทำให้การค้าขายคึกคักดีเป็นพิเศษ

ตอนเข้าไปไหว้เตี้ย เตี้ยหันมามองอย่างเคือง ๆ พอเข้าไป ไหว้แม่ แม่หน้าตาคลอเบ้า เราเลยจำต้องก้มหน้าคอดกเดินเข้าบ้าน ด้วยความสำนึกผิดอย่างแรง!

“กู..ไม่น่าเลย.....”

ปล่อยให้ทุกคนเป็นห่วงกังวลแทบแย่ พอเดินถึงหลังบ้านก็ เจอะกับเจ้เหนียง(พี่ 6) แกบอกว่า

“รู้มั๊ย มึงทำให้แม่ต้องกระสับกระส่ายนอนไม่หลับทั้งคืน ดึกตื่นก็ตื่นมาน้ำตาไหลอยู่ตั้งนาน เจ้และเตี้ยต่างก็ต้องคอย ปลอบใจอยู่ตั้งนาน และต้องให้กินยาคลายเครียด”

คิดขึ้นมาคราวใด เราก็จะต้องสะเทือนใจอย่างมากทุกครั้ง
บาปกรรมจริง ๆ!

(ลูกศิษย์ที่รักทั้งหลาย จงดูไว้เป็นอุทาหรณ์ แล้วอย่าให้เป็น
เหมือนครูเลยนะครับ)

เราต้องตั้งใจรีบอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้าและคว่ำเอาเอกสารที่
เตรียมไว้ แล้วก็เดินทางไปที่กองอำนวยการการเกณฑ์ทหารที่
หอประชุมอำเภอทันที

เมื่อถึงหอประชุมก็เห็นผู้คนเนืองแน่นและก็เริ่มดำเนินการ
ไปบ้างแล้ว เสียงประกาศเรียกชื่อคนจากเครื่องกระจายเสียง
เพื่อให้เข้าไปวัดตัวและตรวจโรคดั่งก้องกังวานไปทั่วทั้งบริเวณ

ณ. ที่ประตูปากทางเข้าไปตรวจโรค-วัดตัวที่อยู่ทางด้านหลัง
หอประชุม มีทหารชั้นประทวนยืนคุมเข้ม คุ้งเชิงชันเพื่อกันมิให้
คนที่ไม่มิกิจ ห้ามเข้า เราจึงตรงเข้าไปสอบถามพี่ทหารท่านนี้ทันที

“สวัสดีครับพี่” เราใช้ความสุภาพอ่อนน้อมเดินนำตามพี่แม่
เคยสอนสั่ง

“สวัสดีครับ มีธุระอะไรครับ” พี่ทหารเขาก็ดูจะสุภาพกว่าที่
ทำกับคนที่ผ่าน ๆ มา

“ผมเรียน ร.ด.จบปี 3 แล้ว จะมาติดต่อเพื่อขอทำปลด(ทหาร
เกณฑ์)ครับพี่”

เราพบขณะที่สายตาก็สอดสายเข้าไปในตัวอาคาร ซีกทางฝั่งขวาพบเห็นเจ้าหน้าที่กำลังทำการตรวจโรค ชั่งน้ำหนัก วัดหน้าอก และวัดส่วนสูงกันอยู่ ส่วนอีกฟากก็เป็นกลุ่มนายทหารระดับหัวหน้าจับกลุ่มนั่งเสวนากันที่ชุดโซฟา ท่าทางสบาย ๆ

“ขอคุณหลักฐานหน่อยซิ” พี่ทหารยามเฝ้าประตู เอ๊ย เราก็ยื่นให้ตามสั่ง

“เฮ้ย นี่มันแค่ใบรับรอง ไม่มีผลหรอกคุณ ไป...เข้าไปรอการตรวจโรควัดตัวตรงโน้นนะ”

แรกทีเดียวเราก็รู้สึกตกใจและผิดคาด ก็ท่านหัวหน้าหน่วยผู้ฝึก ร.ค. ที่ชลบุรียังได้บอกกับพวกเรานักศึกษารักษาดินแดน(ร.ค.) และยืนยันกันเป็นมั่นเป็นเหมาะมาแล้วนี่นาว่า ไซ้เป็นหลักฐานเพื่อทำปลดทหารได้ และจึงไม่ต้องไปเกณฑ์ทหารตามหลักการที่รับทราบกันโดยทั่วไปแล้ว

ก็เพราะอยากหลีกเลี่ยงพ้นจากการคัดเลือกการเกณฑ์ทหารนั่นแหละ นักเรียน-นักศึกษาเขาถึงอุทิศส่ำห้ลงทุนมาเรียน ร.ค. 3 ปีให้จบเพื่อใช้สิทธิ์ตรงนี้ไม่ต้องเกณฑ์ทหาร อย่างนี้แล้วยังจะมาบอกให้เราเข้าไปตรวจโรค วัดตัวอีก

‘จะบ้าอะไร! ยังไงๆ ก็ต้องหาทางคุยกันให้รู้เรื่องให้ได้’

เราจึงต้องไซ้ไหวพริบปฏิภาณเจรจาแก้ปัญหาเกี่ยวกับทางพี่เจ้าหน้าที่เขาต่อ

“ผมขออนุญาตเข้าไปเจรจากับผู้ควบคุมการเกณฑ์ทหาร
หน่อย พอจะกรุณาได้มั๊ยครับ ?”

นายประตู่ยืนตรองอยู่สักครู่ แล้วเกิดอาการลังเล

“คุณรออยู่ตรงนี้ก็ก่อนนะ ให้ผมไปถามท่านหัวหน้าหน่วย
ดูก่อน”

นายประตู่เดินเร็วรีตรงไปที่โต๊ะโซฟา ทำวันทยาหัตถ์ก่อน
จะรายงานปัญหาที่เพิ่งพบให้กลุ่มเหล่านายทหารฟัง

สักครู่ก็ออกมาบอกผลว่า.....

“เอางี้แล้วกัน ให้คุณเข้าไปคุยกับผู้บังคับบัญชาใหญ่ข้าง
ในเอาเอง ถ้าท่านเกิดตำหนิไม่พอใจอะไร อย่าบอกว่าผมเป็นคน
บอกให้มานะ ให้คุณแก้สถานการณ์เอาเอง ทำได้มั๊ยล่ะ ?”

“ได้ครับพี่” เราพยักหน้ารับคำอย่างมั่นใจ

ขณะพูดก็ให้นึกฉงนสนเท่ห์ในตนเองอยู่คราครัน ทำไม
ตนเองจึงกล้าหาญของอาจขนาดนั้น ซึ่งก็ไม่เคยเป็นเช่นนี้มาก่อน
การศึกษาในระดับมหาวิทยาลัยน่าจะมีส่วนช่วยอย่างมาก

“งั้นเชิญเลย” พี่ทหารเบี่ยงตัวเปิดทางให้

“ขอบคุณพี่มาก ๆ ครับ” เราไหว้แล้วเดินตรงลี้ไปที่ศูนย์
บัญชาการหลักที่ชุดโซฟานั้นเอง

ณ จุดนี้มีแต่ทหารระดับนายพันล้วน ๆ อยู่ 4-5 ท่าน กำลังนั่ง
สนทนากันอยู่

“สวัสดีครับ” เราสวัสดีอย่างนอบน้อมครบทุกท่าน

“มีธุระอะไรหรือ?”

“คือว่า ผมเรียนจบ ร.ด.ปี 3 จะมาติดต่อเพื่อขอทำปลดคนะ
ครับ”

“ไหนล่ะหลักฐาน ขอดูหน่อยซิ”

เราจึงยื่นหลักฐานส่งให้ตามขอ

“นี่ไม่ใช่ใบแสดงผลการจบนี้ไ้້นื่อง เป็นแค่ใบรับรอง
เท่านั้น”

“ก็ผมเพิ่งจบการฝึกภาคมาเมื่อ 22 มีนา ประกาศผล 25 มีนา
เจ้าหน้าที่เขาบอกว่าออกใบแสดงผลการจบ “ตัวจริง” ให้ไม่ทัน
จึงต้องออกใบรับรองผลไปพลาางก่อน เพื่อให้พวกผมได้มี
หลักฐานมายื่นต่อทางท่านเพื่อใช้สิทธิ์ทำปลดได้ทันครับ”

ผู้พันบางท่านทำคิ้วย่น ครุ่นคิด

“เอ....เอายังไงดี.....”

“นี่ไ้้นื่อง” ผู้พันอีกคนท้วง “กรณีของน้องนี้มันไม่เคลียร์
นะ หลักฐานจริงหรือเท็จก็ไ้้ไม่รู้”

“ท่านตรวจสอบไปภายหลังได้ไ้้ครับ ถ้าเท็จผมก็ผิดเต็ม
ประตูอยู่แล้วแก้ตัวยังไงก็ไ้้ไม่หลุดผมไม่กล้าเสี่ยงหรือครับ ไ้้ไม่คุ้ม”

“เออที่จริงของน้องเขาณะ” ผู้พันอีกคนคล้อยตาม

“อีกอย่างถ้าท่านให้ผมเข้าเกณฑ์” เราเห็นว่าไ้้ที่รีบรุกต่อ

“หากผมจับได้ใบแดง ผมก็ต้องทำเรื่องขอผ่อนผันต่ออยู่ดี เพราะกำลังอยู่ระหว่างศึกษาเล่าเรียน และอีกสองสามเดือนผมก็เอาหลักฐานมาขอทำปลดได้อีก หรือถ้าไม่งั้นก็ได้รับสิทธิ์ไม่ต้องเข้ารับการฝึกเพราะได้ผ่านการเรียน ร.ด.ปี 3 แล้ว”

ผู้พันทุกท่านฟังแล้วก็ไม่มีข้อจะแย้ง เราเลยเสริมหมัดชุดส่งท้าย

“ผมว่า กรุณาทำปลดให้เถอะครับ หากมีปัญหาว่าผมผิดพลาดยังไง ปีหน้าก็มีหมายเรียกไปตามตัวผมมาคัดเลือกอีกก็ยังไม่ได้อีกครับ”

ผู้พันทั้งสี่หันหน้าเข้าปรึกษากัน แวบเดียว ท่านหัวหน้าใหญ่ก็หันมาพูด

“ไอ้น้อง พี่ขอเวลาปรึกษากันสักครู่ ไปรอพี่ตรงนั้นก่อนนะ”
 ซี้ไปยังเป้าหมายตรงประตูซึ่งที่เราเพิ่งเข้ามานั่นเอง

“ได้ผลอย่างไรเดี๋ยวจะแจ้งให้ทราบนะ”

“ขอบพระคุณทุกท่านมากครับ” เราก็สวัสดิ์ดีทีละคนจนครบอีกครั้ง

ระหว่างยืนรอฟังผลใจก็ตุ่ม ๆ ต่อม ๆ หวังลุ้นให้รอดตัว เห็นกลุ่มผู้พันท่านปรึกษากันดูเคร่งเครียดเอาการ เราก็เลยยังรู้สึก
 ว่าโอกาสของเราช้กจะตีบตันลง อุตส่าห์คิดวาดหวังไว้ในใจ

‘ถ้ารอดตัวครั้งนี้คงจะซื้อบรรยากาศดี ๆ จากแม่และเตี้ยได้บ้างหรอก.....’

กำลังเหม่อลอยฟังชานบานเบิก ก็ต้องสะดุ้งเพราะมีพลทหารท่านเดิมมาสะกิดเรียก

“คุณครับ ผู้พันให้มาตามตัวครับผม”

“ขอบคุณมากครับ” แล้วเราก็ตรงลี้วไปพบทันที

“ไอ้नों เรื่องนี้พวกพี่พิจารณากันแล้ว.....” ท่านที่นั่งช่วงจนเราใจหาย

“เราจะทำปลดให้नोंไปเลย เอนี่หลักฐานที่เกี่ยวข้องเช่นชะ”

เรายกมือไหว้ขอบพระคุณทุกท่านอีกครั้ง ก่อนที่จะก้มลงเซ็นเอกสาร ใช้เวลาดำเนินการทั้งสิ้นครึ่งชั่วโมงเศษ ก็กลับถึงบ้าน

“อ้าวชัย” เจ้เหนียงซึ่งเป็นพี่สาว(พี่ 6)ท้วงเสียงดัง

“ทำไมไม่ไปเกณฑ์ทหาร ?” แสดงว่าที่เราได้อธิบายถึงสิทธิเรียนจบ ร.ด.ปี 3 แล้วได้รับการยกเว้นไม่ต้องไปเกณฑ์ทหาร ไม่ต้องไปตรวจโรค จับใบดำใบแดง พวกเขากลับฟังไม่เข้าใจเลย

แม่และเตี้ยจึงหันขวับมายังเราที่กำลังเป็นตัวปัญหาด้วยอาการไม่รู้ไม่เข้าใจ แต่กลับยังมาสงสัยว่าเราทำไมไม่ไปเกณฑ์ทหารตามปกติเช่นกัน และต่างก็ยังคงกำลังโกรธเคืองค้างคาอยู่

“เรียบร้อยแล้ว” เราตอบยิ้ม ๆ เหมือนไม่มีปัญหาใด ๆ ทุกคนจึงมองอย่างระแวงไปในทำนองคล้าย**เด็กเลี้ยงแกะ**

“อะไรวะ!” เจ้เหนียงอุทานเสียงดัง ทำเอาเตี้ยที่กำลังก้ม
กอบพริกแห้งใส่ห่อจะซั้งให้ลูกค้าถึงกับยัดตัวตรงขึ้นมาทันทีด้วย
ใบหน้าฉมึนทึงที่พร้อมจะเอาเรื่อง

“ตอนเช้าเขาแก้วัดตัว-ตรวจโรค ตอนบ่ายเขาถึงจะจับใบตำ
ใบแดงนะมึง”

เจ้เหนียงแกวู้ขึ้นตอนได้ศึกก็เพราะทุก ๆ ปีแกก็จะไปตั้งโต๊ะ
ขายขนมผลไม้ถั่วลิสงต้ม-คั่ว ในพื้นที่บริเวณการเกณฑ์ทหาร
นั่นเอง นี่อีกสักครู่แกก็จะไปขายของอีกเช่นทุก ๆ ปีนั้นแหละ
ผลก็คือ เตี้ยเริ่มหน้าแดงขึ้นด้วยความขัดเคือง แม่น้ำตาเริ่ม
คลอเบ้าเพราะผิดหวัง ด้วยคิดว่าเรามีที่ท่าจะเบี่ยงการเกณฑ์ทหาร
ครั้งนี้

“เออ ๆ นั้นแหละเสร็จแล้ว” เราพูดแล้วก็เดินเตลิดจะเข้าไป
ยังหลังบ้านอย่างมีเชิง แต่เดินได้แค่สามสี่ก้าวก็ต้องชะงักปัด

“อาไ้” (จิงไ้) เตี้ยทวาดเสียงดังลั่นอย่างเหลือออก

“ครับ” เราจ้อยลงถนัด เพราะเตี้ยมาแรงเกินคาด น้ำตาแม่
เริ่มเอ่อไหล

“ไปคัดเลือกเดี๋ยวนี้” แกชี้มือไปยังทิศทางที่สั่ง หน้าตา
ฉมึนทึงเพราะโกรธจัด

“ก็ผมบอกแล้วว่าผมจัดการเสร็จเรียบร้อยแล้ว” แล้วเราก็
ควักหลักฐานที่เพิ่งได้รับมาจากหน่วยคัดเลือกในซองกระดาษ
ออกมาให้ดู

“นี่ไง หลักฐานการทำปลดเรียบร้อย ไม่ต้องไปเกณฑ์ทหาร เหมือนชาวบ้านเขาที่ไหน”

เจ้เหนียงเข้ามารับหลักฐานไปพลิกเปิดอ่านดู แต่เพราะเจ้แก่ เรียนจบแค่ ป.4 ก็จึงดูไม่ค่อยจะรู้เรื่องเข้าใจนัก

“เออ สงสัยจะจริงของมันแหละเตี้ย”

จึงทำให้ใบหน้าของเตี้ย-แม่คู่มือนกลายเป็นมา มีท่าที เหมือนจะโล่งอกขึ้นมาบ้าง

“แต่กูยังไม่เชื่อมึงหรอก” พี่น้องวัยใกล้เคียงกันในบ้านเราก็ดู ๆ มึง ๆ กันทั้งนั้นแหละฮะ

ส่วนเจ้เหนียงก็เริ่มทำเชิงอวดรู้ทันบ้าง ทำเอาเตี้ยหันขวับมาทันที แม่ก็มอง ๆ อย่างวิตกกังวล

“กูจะเอาใบนี้ไปถามเจ้าหน้าที่เขาให้แน่ใจก่อน มึงอย่าเพิ่งไปไหนนะ”

“เออน่า” เราตอบอย่างยิ้มแย้มแจ่มใจหัวเราะสบายใจเฉิบ เตี้ยแม่ก็เลยมีอารมณ์ดีขึ้นมาอีกหน่อย ด้วยคงคิดว่าน่าจะจริง อยู่มั้ง รออยู่สักครึ่งชั่วโมงกว่า ๆ เจ้เหนียงก็ขี่จักรยานยิ้มแฉ่งมาแต่ไกล

“จริงของมันแหละแม่”

“มึงไปถามใคร ถามถูกตัวคนรีเปล่า?” แม่นี้จอมรอบคอบ อยู่แล้ว

“ถามกับนายทหารมีดาวเขาเลยแหละแม่”

“มึงอย่าหลอกกูอีกคนนะ อีเหนียง” แม่คาดคั้นดักคอกอย่างมีเชิง

“ว้า...แม่ก้อ!” เจ้เหนียงซักหุดหิด เกาหัวแกรก ๆ

“บอกแล้ว.....ลูกของแม่ไม่ได้ธรรมดา ๆ เหมือนใครเขา
นะ” เราได้ที่จึงเริ่มหยอกแม่

“ส่งให้รำเรียนมาก็ตั้งสูง แล้วจะให้ไปร่วมคัดเลือกทหารจับ
ใบดำใบแดงเหมือนชาวบ้านเขาได้ยังง้ายย.....” เราก็แสรัง
คุยโวติดตลก ๆ ไป

ได้ผลแม่ยิ้มทั้งน้ำตา เตี้ยก็ถอนใจเฮือกอย่างโล่งอก

‘เฮ้อ...พ้นบาปพ้นนรกไปได้อีกขุมหนึ่งวะ’

เรื่องเกณฑ์ทหารผ่านไป เรื่องเกณฑ์ ‘หัวใจ’ ก็เข้ามา
แทนที่ .....(เรื่องหยั่งใจขาดได้ไง ขอบอก ๆ)

วันที่ 11 เมษายน 2516

เราก็โผนผกระหกระเหินมาอยู่ที่หน้าธนาคารกสิกรไทย ที่
อำนาจเจริญอีกครั้ง ตามคำสั่งสัญญาเมื่อสายลลี้ ระหว่างเตร่ไปมา
กำลังสองจิตสองใจว่าจะขึ้นไปหาสาว**จิน**บนธนาคารตอนนี้เลยดี
ไหม ก็พอดีมีคนเข้ามาทัก

“ชัย มาหาใคร” เจ้เป็ยงมาจากไหนไม่ทันได้สังเกตทักขึ้น

“มาเล่น ๆ ครับ” เราสวัสดิ์ดีและตอบเลียง ๆ

“มาเล่น ๆ หรือมาหาสาวกันแน่” เจ้แกกระเซ้ายิ้ม ๆ แต่คัก

คอเราเอาตรงเฟงเรยย.....

“ก็ทำนองนั้นแหละครับ” เลยได้หัวเราะเหยหย ๆ กับเจ้ผู้มาก
ด้วยน้ำใจต่อน้องนุ่ไป

“เดี๋ยวก่อนจะเข้าไปบอกสาวให้ จะขึ้นไปรอในสำนักงาน
เลยมัย”

เจ้แกมีอัชฌาศัยและมีน้ำใจกับเราดีเยี่ยมมาโดยตลอด

“ตรงนี้ก็ได้อะ ขอบคุณพี่มากครับ” เราคือมั่วก่่าวขอบคุณ
อย่างเกรงใจ

แว็บเดียว**สาวจิน**ก็พริ้วออกมาด้วยชุดฟ้ามเขียวสดใส ดู
เป็นผู้ใหญ่กว่าเราเยอะส์ ดู ๆ ไปแล้วเธอน่าจะเป็นพี่สาวเรา
มากกว่าวะ พับผ่า.....

“รอนานมัยคะ”

“จ๊กดาว” (สักครู๋ – ภ.ลาว)

“หียยย..... เว่าบ่เป็นกะอยากเว่า” เธอเอ่ยท้วงเข้า ๆ ก็เลย
ได้หัวเราะพอสดชื่นกันไป หม่อมสาวพบกันมันก็มักเป็นหยั่งจี้แหร

“ไปกินอาหารเที่ยงเลยมัย?” จินเอ่ย

“ยังไม่เที่ยงเลย อีกสิบนาทีกว่า ๆ ไปทำงานต่อก่อนไป จะรอ”

“ฝากงานเพื่อนไว้แล้ว เจ้เปียงไล่ให้ออกมา” เจ้เปียงท่านก็
เป็นหัวหน้างานนี่นา

“ไปก็ไป” เราสรุป

วันรัก - วันลา

รักจริงหวังแต่งงาน หรือแบ่งรักหวังเลือก

13 เมษายน 2516 วันสงกรานต์

พหลเดช เพื่อนรักผู้รู้ใจ ได้ช่วยประสานจนทุกอย่างพร้อม พร้อมอย่างแรกคือรถปิคอัพตอนเดียว(ไม่มีแคป-CAP) เพราะต้องใช้ที่ตระเวนสาคน้ำให้หน้าปอด ไม่อยากบอกเลยว่ารถคันนี้ก็คือรถของกลุ่มนั้นแฟนเรา(แค่แฟนหรือกลุ่มนั้นกันแน่หว่า...) ก็ไม่ว่าอะไร เมื่อเราไม่พร้อมก็ต้องยอมเปิดทางเขาไป ไปดีก็ขอดีใจด้วยเอาใจช่วยตลอดอยู่แล้ว

‘ไปดีเถอะนะพี่ขออวยพรให้เจ้าไปดี ลืมสิบทกปีเสียเถิดนะ น้อง.....’

เพลงสิบทกปีแห่งความหลัง ขับร้องโดยสุรพล สมบัติเจริญ คนรุ่นเก่าคงนึกออกนะ (คนรุ่นใหม่ก็นึกออกปะ?)

งานนี้เธอกำชับย้ำเน้นกับเราไว้ว่า **“ขอให้มา และมาให้ได้นะคะ”** เราก็เลยถือโอกาสมาเพื่อเป็นการสังลาครั้งสุดท้าย ระหว่างเรากับเธอด้วยเช่นกัน ไม่อยากทำตัวเป็น กขค.(ก้างขวาง

คอ)ให้ลำบากใจผู้คน แต่เพื่อน ๆ ทุกคนก็ยังไม่รู้และไม่ชัดเจนในความเป็น ‘สองเรา’ (ยกเว้น**ป้อ-พหลเดช**)

รถบีคอปสี่งข้างกลางเก่ากลางใหม่คันนี้มีถังใบใหญ่ใส่น้ำสำหรับจะใช้สาดน้ำ โดยจอดไว้ที่หน้าห้องแถวบ้าน**ไอ้หมิน**ห่างจากห้องแถวร้านค้าบ้าน**จิน**ราว 7-8 คูหา สักครู่เธอก็เดินมาด้วยกางเกงสีน้ำตาลเข้ม เสื้อสีชมพูสวิตไสเหมือนจะบอกความนัยบางอย่างแก่ผู้คน โดยเฉพาะ ‘เรา’

เพราะผ้าที่ใช้ตัดเสื้อตัวนี้ถูกจัดส่งให้มาโดยเรา เมื่อวานนี้เธอก็ใส่สีเขียวลาย **มศว.บางแสน**ให้เห็น วันนี้เธอเล่นสีชมพูหวานเจี๊ยบลายเดียวกัน ประรณนาเธอนั้นจะคืออะไร.....

ส่วนเราน่ะหรือ ก็ยอมพึงใจและเป็นปลื้มอย่างสุด ๆ นี่ถ้าเป็นที่ลับตาไม่มีใครเห็นละก็ต้องตัดใจโอบกอดเข้ามาหอมแก้มซักฟอดแน่ ๆ (ทนบ่ไหวดอกเต๋อ.....)

เธอเดินตรงเข้ามาจะขึ้นตรงกระบะหลังซึ่งมีเรายืนเกาะถ่วงน้ำรวมอยู่กับเพื่อน ๆ แต่กลับถูกทักทานโดย**ทองม้วน**เพื่อนหญิงอีกคนหนึ่งอย่าง ‘ไม่รู้เหนือรู้ใต้’

“อีจิน ไปนั่งข้างหน้าคู่กับโซเฟอร์ไป” ซึ่งไม่เกี่ยวกับการหวังดีประสงค์ร้ายอะไร

“หึ” ปากตอบเพื่อน แต่ตาปรายมาที่เรา แล้วเธอก็ขึ้นมายืนเกาะถ่วงน้ำข้าง ๆ เราเฉยเลย

เพื่อน ๆ ทั้งหมดที่ยังไม่รู้เบื้องลึกในความเป็นเรา ก็มองเห็น
เป็นความไม่เหมาะสมของสาวจีนไป

“ปล่อยให้ ‘เขา’นั่งผู้เดียวได้จั่งได้ อีจिन” **สมพิณ**เพื่อนอีกคน
ร้อนใจและเร่งเร้า (ยืมรถของแฟนมาแท้ ๆ นะ)

จिनก็ทำใจสือ หุทวนลม ระหว่างที่รถก็ยังไม่
พร้อมจะออกตัว

“ไปถั่วแหมะอีจिन เฮ็ดหน้าเกลียด อีห...”

สาวเดี่ยวว่าเอา ก็เป็นภาษาท้องถิ่นที่พูดกัน
ตามปกติของเพื่อนฝูงกันนะเคื้อ.....

เราเองก็กระอักกระอ่วนอึดอัดใจเช่นกัน

หนัก ๆ เข้า ในที่สุดเธอก็จำใจยอมลงไปนั่งข้างหน้าคู่คนขับ
ในตำแหน่ง ‘ขวัญใจโชเฟอร์’ (เพราะมีคนมาดึงข้อมือให้ลงไป)
พอรถออกตระเวนสาคน้ำได้ครู่หนึ่ง เธอก็ขึ้นมาขึ้นปรือเกาะถ้ง
น้ำอยู่กระบะหลังข้าง ๆ เราอีก

*‘สงสัยเหมือนกันแหละว่า โชเฟอร์คงจะผิดสังเกตและ
ระแคะระคายอะไรมั่งหรือ’* ก็เรามั่นผู้ชายด้วยกันนี่นา

เกือบเที่ยงวันนั้นพรรคพวกทั้งหมดก็ตัดสินใจไปเล่น
สงกรานต์ต่อที่แก่งสะพาน ระยะทาง ร้อยกว่ากิโลเมตร ทุกคนตัว
เปียกน้ำกันหมด ด้วยความเป็นห่วงคนรัก ขณะยื่นเบียดชิดกันเรา
จึงผลอเกาะกุมมือเธอไว้ (โดยคิดว่าถ้งน้ำที่ตั้งอยู่กลางกระบะรถ คง

จะช่วยบังไว้ เรายืนอยู่ทางเค็ปรถคงไม่มีใครเห็นแน่ แต่เพราะความไม่เคยมีรถจึงคิดไม่ถึงว่าโซว์เฟอร์จะสามารถมองจากกระจกส่องหลังเห็นได้อย่างชัดเจนแจ่มแหวในทุกอิริยาบถ.... ไอ้ อีบ้ออายกุเอ๊ย)

เรากระซิบบอกจินด้วยความเป็นห่วงว่า

“ไปนั่งข้างหน้าเถอะ ระยะทางมันไกล เดี่ยวจะไม่สบายเอาได้”

แต่ความจริง เรานั้นแหละ จะไม่สบายใจ เพราะก็เกรงใจ

โซเฟอร์เขาอยู่ครามครันนะเคื้อ.....

พอไปถึงแก่งสะพานบ้ายโมงเศษ ทุกคนก็ลงเล่นน้ำอย่างสนุกสนาน แต่เรากลับยิ่งอึดอัดใจอย่างมหาศาลเช่นกัน เพราะมีจินมาเกาะกลุ่มอยู่ใกล้ ๆ แต่กับเราตลอด ปล่อยให้โซเฟอร์เหงาหงอยโดดเดี่ยวเดียวดายเกินความเหมาะสม (ขณะนั้นเขาก็ยังไม่รู้จักสนิทกับเพื่อน ๆ ทางเรานัก)

‘เห็นแก่ตัวเกินไปหรือเปล่าวะกุ’ มโนธรรมเริ่มย่ำเตือน ‘ทำตัวเป็นหมาหวงก้างไปได้’

แต่ดูภาวการณ์ไป ๆ มา ๆ ก็ชักผิดสังเกตแฮะ

‘เขาหมั่นกันจริงหรือเปล่าวะเนี่ย หรือเป็นแค่เพิ่งชอบพอติดพันกันแน่นหนา.....?’

ความที่ขี้อาย ไม่อยากให้เพื่อน ๆ รู้ เรื่อง **‘แอบรัก’** ของสองเราด้วยแหละ ก็เลยไม่กล้าไปเอ่ยปากถามใครเลยว่า เขาหมั่น

กันจริงมัย ไ้อ้เรามันจริงใจแต่เป็นประเภทใก้อ่อนไร้เชิง
ไม่มีเล่ห์เหลี่ยมใดๆ กับใคร จึงคิดอะไรไม่ออก ตามใครไม่ทัน
กว่าจะมาระแคะระคายว่าเธอคงแค่หวังทดสอบวัดใจเราดูว่า
จะจริงจังกับเธอแค่ไหนเพียงใดมากกว่า เวลาที่ผ่านมามาตั้งนานนับ
เกือบ ‘สามสิบปี’ ในช่วงที่กำลังหวนมาแต่งบทประพันธ์เรื่องนี้เอา
เลยแหละ จึงได้ค่อย ๆ พิศระเห่พิจารณา निकออกทีละเปลาะ ๆ

‘ไอ้ซูปเปอร์บัฟฟาโร่’

ภาคกลางคืน ทางอำเภอเขาได้จัดให้มีงานราตรีสโมสร
โดยจัดขึ้นที่หอประชุมอำเภอ งานนี้จินจงบัตรไว้ให้เรียบร้อย
ในบริเวณงาน จินดูสวดสวยเจิดฉายเป็นผู้ใหญ่เต็มตัว ครั้นเมื่อหัน
กลับมามองตนเอง การแต่งตัวดูช่างเรียบง่ายไร้ราศีเอาซะจริง ๆ
เหมือนน้องชายที่เขาพาเอามาเป็นเพื่อนซะมากกว่า ดูหนุ่มคน
อื่นๆ ส่วนใหญ่เขาก็แต่งตัวโก้ เสื้อผ้ามีแบรนด์เนม เฟอร์นิเจอร์
เครื่องประดับสร้อยคอ แหวน นาฬิกาที่ดูวาบวาบ พรมน้ำหอม
กลิ่นคลุ้ง ส่วนใหญ่ถ้าไม่เป็นลูกผู้มีอันจะกินก็ล้วนอยู่ในวัย
ทำงานมีรายได้มั่นคง จึงดูต่างกับเราลิบลับ

‘เอ.....ดูมาผีดงานรีปแล้ว.....?’ ความไม่มั่นใจเริ่ม
ทะยอยก่อตัวถมทับ

พอเขาเสิร์ฟอาหาร เราก็เลยชักประหม่างอแงะ ผสมกับ
ความไม่ค่อยมีประสบการณ์ออกงานเลี้ยงแบบนี้ จึงทำอะไรไม่

ค่อยจะถูก เลยเป็นภาระให้**เจ๊จิน**ต้องคอยช่วยเทคแคร์เราตลอด
เราก็กินเลี้ยงอายุเพราะคนร่วมโต๊ะชักเริ่มชำเลื่องมองบ่อย

*‘เอ.....ไอ้หนุ่มมอซอกคนนี้นั่นเป็นใครกันวะ ทำไมสาว
ธนาคารจึงได้บริการเอาใจมันจัง’* เขาคงคิด

ถึงช่วงลีลาศ เราก้ยังอึดอัดเพิ่มขึ้น พอดนตรีเริ่มบรรเลงได้
สองสามเพลง **เจ๊จิน**ก็ถูกหนุ่มๆ มาคแต่มาโค้งขอออกฟลอร์เต้น
แบบแจ๊กลากไปไทยลากมา แรกๆ เธอก้ปฏิเสธ แล้วหันมาถามเรา

“ออกไปเต้นกันมัย?”

“เต้นไม่เป็นครับ” เราเอ่ยอย่างแหงๆ และเหนียมอาย

“จริงนะ?” เธอเลิกคิ้วถามอย่างสนเท่ห์

“จริง”

เธอเหลือบค้อนยิ้มๆ เขาคงคิด *‘อินโนเซนส์จัง’*

เมื่อมีหนุ่มๆ หาญกล้าเข้ามาโค้งเธอก้ในรายต่อๆ ไป โดย
มารยาทเธอก้ต้องออกบ้าง

“ไปก่อนนะ” เป็นคำบอกเชิงขอตัว

‘ก็เธออยากชื้อบ๊อบมิโก้ทำไมละ’ เราคิดให้แทนเธอ

จากนั้นก็มียีกหลายหนุ่มต่างรุมกันเข้ามา ทุกคนทำเหมือน
ไม่เห็นเราในสายตาเลย เขาคงสรุปเอาว่า

‘ระดับจงจิตย์ ไอ้หนุ่มกะโปโลหน้าละอ่อนไว้เคียงสาแบบนี้
เชอกงไม่เอามาควงเป็นแน่ น่าจะเป็นแค่ญาติหรือคนรู้จักกัน
มากกว่า’

เราช่วยเดาส่งให้ไปโน่น เพราะถ้าคิดว่าเราเป็นแฟนกัน ใคร
เขาจะอยากเข้ามาเลือก อย่างน้อยก็ต้องทำที่เป็นขออนุญาตจากเรา
บ้างแหละ

ก็คงเป็นเพราะเราโหลยโท่ยหน่อมแน้มไม่เอาไหน ยังอ่อน
หัดและเด็กเกินไปไม่เหมาะสมไม่คู่ควรนั่นเอง **เจ๊จิ้น** ก็เลยได้เฉียด
ฉายกับใครต่อใครคนแล้วคนเล่าอยู่กลางฟลอร์ เราจึงต้องถูก
ปล่อยให้เฝ้าโต๊ะอย่างน่าอนาจนแข็งมะก่องต้องอย่างช่วยไม่ได้ มี
บางครั้งที่เธอได้เหลือบมองมาอย่างเป็นกังวล

แฟนเราถูกเขาเอาไปกอดประคองต่อหน้าต่อตาใครจะไปบ้ำ
ยืมออก แม้บางครั้งจะพยายามฝืนก็ฝืนเพื่อแห่งแล้งเต็มทน นึก ๆ
ไปก็ให้สงสารสมเพศตนเองไม่น้อย งานนี้เป็นงานของผู้ใหญ่เขา
ส่วนเรายังเด็ก ยังอ่อนหัดเกินไปกับงานอย่างนี้

‘**กูไม่นำมาตามคำเขาชวนเลย**’ เราเริ่มฟุ้งซ่านระทมใจอย่างหนัก
ความไม่เหมาะสมเท่าเทียมกันระหว่างจิ้นกับเรา คู่มันยังเป็น
เงาทะมึนที่เริ่มจะถ่างขยายให้กว้างไกลออกไปมากขึ้นเรื่อย ๆ

(แล้วคู่มันที่เธอบอกเราล่ะ ถ้ามันจริงงานนี้คงไม่มีเรา
แน่ ๆ – ก็เพิ่งมาคิดได้ก็อีตอนแต่งเรื่องนี้แหละ คิดดูดี ซื่อป้อจริง
ๆ เชี่ยะ!)

เราเปลอเหม่อลอยคิดอะไรไปสารพัด มาสคั้งเอาตอนที่จิน
เข้ามานั่งตอนจบเพลง เราฝืนยิ้มอย่างแข็ง ๆ เธอกงสังเกตเห็น
อาการเรา และอยากช่วยสร้างบรรยากาศไม่ให้เลวร้ายไปกว่านี้ จึง
ถามมาว่า

“ซัย ลองออกไปเดินมัย รุมบ้า จังหวะง่าย ๆ จะสอนให้ นะ
นะ” แววดาคาคคั่น

“ไม่เป็น อายเขา” เราตอบอย่างขลาด ๆ

“ไม่มีใครสังเกตใครหรอก ไฟก็มีด ๆ บางคนก็เพ็งหัด
เหมือนกัน “ เธอก็แอบ ๆ ซี้ตัวอย่างบางคูให้เราดู

เธอกงไม่ยอมสัมผัสกับหนุ่ม ๆ ต่อหน้าเรา และเราก็ไม่
อยากให้ใครเอาเธอไปกอด พอดีมีไ้หนุ่มอีกคนตรงลิวเข้ามาด้วย
ความขำมใจ เราก็เลยจำใจเป็น ‘หมาหวงก้าง’ ออกไปกระย่องกระแย่ง
ท่าแข็ง ๆ เหมือนคนหัดใหม่ แต่ก็พอทำให้จินยิ้มออก

“เป็นนี่” เธอชม “แล้วทำไมไม่ยอมออกเดินตั้งแต่ตอนแรก?”

“โรคหึงยังไม่กำเริบ” เราพูดและจ้องตาเธอ ห่างกันไม่ถึงคืบ

“บ้า.....” แล้วก็เอาเล็บจิมบ่าเราแก้เงิน

“ออกมาเสี่ยตั้งแต่ตอนแรกก็ดีหรอก” จินคงพูดออกมาเพื่อ
รักษาน้ำใจเรา

“เพ็งหัดใหม่ ๆ อายเขา”

“ไม่เป็นไร แค่นี้ก็ใช้ได้แล้ว” เธอให้กำลังใจ

“หึย.....”

“อ้าว จริง ๆ นะ” เธอยังยืนยัน

“นี่กว่าจะตื่นไม่เป็นจริง ๆ ซะอีก” เธอเอ่ยเหมือนจะโล่งอก
ที่ไม่ต้องพาเรามาหัดกลางวง

“ผมคงทำให้จินลำบากใจแย่เลย ขออภัยด้วย” เดินไปก็คุย
กันไป

“ไม่มีอะไรหรอก จินต่างหากกังวลว่าชัยจะเหงา ชวนมา
สนุกแล้วก็ให้มานั่งเฝ้าโต๊ะ”

“ก็จริงมัยละ ?” เราเสริมต่อว่างอน ๆ

“ก็ชัยมัวเล่นตัวอยู่ทำไม ปล่อยให้เราต้องไปฝืนเดินกับใคร
ต่อใครอยู่ได้”

“ฝืนใจ หรือ ซื่นใจกันแน่....?” เราก็กแล้งยั่วเย้าเธอต่อ

“บ้า....” แล้วเธอก็หยิกต้นแขนมับเข้าให้

หมคจังหวะรุมบ้า ก็ต่อแก้วล่อซ่า แล้ก็ต่อ ซ่า ซ่า ซ่า ลงท้าย
ด้วย อ้อปบิท สีจังหวะก็ลืบทว่าเพลง เลยเป็นการเดินลงเพลงไป
เลย ใ้อุ่นุ่มอำนาจบางคนทีรอจังหวะจะเข้ามาโค้งเสียบ ก็คงจะ
งไปเหมือนกันแหละท่า

*ใ้อุ่นนี่....เดินเป็นแล้วตอนแรก ๆ เสือกซื้อบื้อนั่งเฝ้าโต๊ะอยู่
ทำแพะอะไรกันตั้งนานวะ’*

งานเลี้ยงย่อมมีการเลิกกรา ระหว่างเดินออกมาจากงาน จินก็
เอ่ยถามขึ้น

“ซัย พรุ่งนี้จะกลับกี่โมงคะ”

“สอง-สามโมงเช้า ทำไมหรือ?”

“จะไปส่ง” เธอหมายถึงไปส่งขึ้นรถไฟที่วาร์นทร์โน่น

“โอ๊ะ ไม่ต้องหรอก ขอขอบคุณมากครับ แค่เลี้ยงดูไม่ปูเสื่อนี้ก็
ขอบพระคุณมากแล้ว”

เธอก็ดีที่แขนเราอีกเฟียะ.....จูน **‘เล่นลึก’**

“มีเงินค่ารถมัย” เธอถามอย่างอาทร เพราะมาราวก่อนก็ล้อ
ชะเกลี้ยงกระเป๋า จนเธอต้องควักให้

“พอมีครับ ขอขอบคุณ”

“ไหนเอามาดูซิ เหลือก็บาท” แล้วเธอก็ล้วงเอากระเป๋าเงิน
จากกระเป๋ากางเกงด้านหลังของเราไปเปิดสำรวจ

เมื่อเห็นเงินเหลือไม่ถึงร้อย เธอจึงหยิบใบแดง ๆ สามใบยัด
ใส่เพิ่ม แม้เราจะปฏิเสธแข็งขันยื้อยุดคุดคิงเพียงใดเธอก็ไม่ยอม

ก่อนหลับคืนนั้น เราก็มาคิดสระตะไตร่ตรง ดู ๆ ไปแล้ว
เรากียังเด็กเกินไปสำหรับเธอจริง ๆ และเธอก็คล่องแคล่วก้าว
ไกลในวงสังคมเหนือเราอีกโขแล้ว จะไปดึงรั้งเธอไว้คล้ายหมา
หวงก้างทำไมกัน จะเป็นการถ่วงเวลาและทำลายโอกาสดี ๆ ของ
เธอมากกว่า

ถ้าจะหมายมั่นจริงจังกับเธอก็ว่าไปอย่าง และเราก็ไม่ใช่
อย่างนั้นเสียด้วย ยังอยากอิสระไร้พันธะใด ๆ มากกว่า อีกหลายปี
กว่าจะเรียนจบ และยังมีอีกหลายปีกว่าจะพร้อมมีชีวิตรู้

พอเถอะนะ ยุติเสียที อย่าเห็นแก่ตัวมัวเป็น ‘หมาหวงก้าง’
ต่อไปอีกเลย. ปล่อยให้เธอได้ไปสู่อนาคตอันสดใสงดงามตาม
เส้นทางของเธอดีกว่า ขอจงโชคดี ให้มีคู่ครองที่ดี มีความมั่นคง
และมีอนาคตที่งดงามมากกว่า ส่วนเราผู้ต่ำต้อย ด้อยวาสนา
(เหมือนหมาน้อย) ที่ไม่เหมาะสมคู่ควรและก็ยังไม่พร้อมด้วย
ประการทั้งปวง ก็จะขอกัมหน้ำลาจากไป.....(แล้วเค็ผู้สาว)

ชาติหน้าถ้ามี....จงนะ จีบ ๆ

จบ(ไม่)บริบูรณ์

ปจฉา ทำไมถึงยังไม่บริบูรณ์ หา ?

วิธัชนา อันนี้ต้องขอเชิญจงจิตย์ ตอบเองนะจ๊ะ..... ฮีๆ

ส่วนท่านอื่นๆ ถ้าใครตอบได้...ขอให้สมหวังในความรัก

คักๆ เค็...55555

หมายเหตุ

เรื่อง ห้องเรียน – ห่วงรักนี้ ล้วนเป็นเรื่องที่เกิดจาก
จินตนาการของผู้แต่งเองทั้งสิ้น หากได้เป็นเรื่องจริงไม่ หากชื่อ
เหตุการณ์ และสถานที่ ไปพ้องกับท่านผู้ใดอันจะนำมาซึ่งความ
เสียหายชุ่นเค็อง ผู้แต่งก็ขอประทานอภัยมา ณ โอกาสนี้ด้วย

‘ชิงภูมิ ชัยศิษฐ์’

“เรื่องของการรัก”

รักแท้ เป็น.....ตำนาน
 รักสิ้นลมปราณ เป็น.....บทประพันธ์
 รักไม่แปรผัน เป็น.....นิยาย
 รักจนวันตาย เป็น.....นิทาน
 รักตลอดกาล เป็น.....ละคร
 รักอยู่ทุกตอน เป็น.....ละครน้ำเน่า
 รักไม่เคยเก่า เป็น.....จริงช่วงแรก
 รักในความแปลก เป็น.....คำฮิต
 รักด้วยชีวิต เป็น.....ลิเก
 รักไม่โลเล เป็น.....ความฝัน
 รักเชอนิรันดร์ เป็น.....ชื่อเพลง
 รักนะตัวเอง เป็น.....เด็กอมมือ
 รักเชื่อสัตย์ เป็น.....คำลวง
 รักหมดทรวง เป็น.....คำติดปาก
 รักเธอมาก เป็น.....คำฮ็อต
 รักเดียวตลอด เป็น.....ไปไม่ได้!!! 555

(ชิงภูมิ ชัยสิทธิ์ : 1 ม.ค. 56)

